

върху благодателната кора. Лѣкаритѣ взели да я предписватъ на болнитѣ, а ботаницитѣ да изучаватъ дървото, отъ което се получава тази кора. Знаменитиятъ шведски ботаникъ Линей, за да увѣковѣчи името на херцогиня Хинхонъ, като „една отъ най-великитѣ благодетелници на човѣчеството“, нарекълъ това растение Цинхона, което по-после било преправено на Хина или Хининово дърво.

По този начинъ било изнамѣрено едно отъ най-драгоценнитѣ лѣкарства, съ което днесъ разполага медицината. Отъ тогава се изминали много вѣкове, медицината е напреднала твърде много, борбата съ болеститѣ е станала по-успешна, но и до сега не е намѣрено друго по-вѣрно срѣдство противъ маларията отъ хинина.

Отъ 1640 год., откогато билъ излѣкуванъ „кралѣ на слънцето“ Людвикъ XIV, хининовата кора взела бърже да се разпространява. Хиляди смѣли „каскарилерѣ“ (истинското име на онѣзи, които се занимаватъ съ хининовата кора) скитатъ изъ девственитѣ гори на Бразилия, Еквадоръ, Венецуела, за да търсятъ това драгоценно дърво. Хиляди опасности срѣщатъ тѣзи смѣли хора: много отъ тѣхъ падатъ отъ високитѣ дървета, по които се изкачватъ да видятъ хининовото дърво; мнозина ставатъ жертва на отровнитѣ змии, ягуаритѣ, дивацитѣ и глада, а повече биватъ завлѣчени въ гроба отъ немилостивата малария, противъ която търсятъ лѣкарство. Единъ пжтъ пжтешественикътъ Каstellно, като пждувалъ изъ горитѣ, видѣлъ единъ трупъ, който издавалъ слабо охкане; той се доближилъ и съ ужасъ видѣлъ единъ умирающъ каскарилеръ, който още живъ билъ изяденъ отъ мравки, москети и други насѣкоми.